

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredje Behandling af Forslag til Lov om en Udvidelse af Viborg Station.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1837 ff.)

Formanden: Der var, som jeg nævnte før, bebudet et Endringsforslag til denne 3dje Behandling; det er imidlertid meddelt mig, at det er opgivet senere. Tiden har jo ogsaa været meget knap dertil. Der foreligger altsaa ikke andet end Lovforslaget selv i den Stikfælde, hvori det før blev vedtaget her i Tinget.

Breinholdt: Jeg skal i det højeste i et Par Minutter tillade mig at lægge Beslag paa ærede Medlemmers Opmærksomhed. Der er sagt saa meget om det foreliggende Lovforslag, at det nu, da det foreligger i dets Helhed, ikke godt kan tænkes, at der kan findes noget absolut nyt om det. Alligevel tror jeg dog at kunne antyde noget relativt nyt, noget, der i alt Fald for ikke saa ærede Medlemmer vil forekomme at være nyt. Hvis nemlig, hvad der sikkert er en alt overvejende Sandsynlighed for, Lovforslaget, saaledes som det nu endelig vil blive vedtaget i dette Ting ikke vedtages i det andet Ting i Landstingets Affattelse, vil der jo forudselig ikke let i denne Samling leenes Tid til en fortsat Forhandling mellem Tingene om denne Sag. De fleste ærede Medlemmer ville vel derfor være tilhøjlelige til at antage, at saa maa Følgen blive: enten Nalestrubanens fortsatte unyttige Henliggen endnu et Aar, eller at Sagen om Stationsforholdene maa ordnes ad provisorisk Vej. Jeg tror ikke paa noget af disse Alternativer; jeg antager tværtimod, at den højt ærede Indenrigsminister vil vide at ordne Sagen paa en Maade, der ikke vil koste Statskassen en eneste Ore. Man vil jo nemlig vide, at Koncessionshaberne paa Nalestrubanen skulle give 75,000 Kr. for Banens Tilslutning til Statsbanen ved Stationen i Viborg, og jeg er fuldt ud overbevist om, at Tilslutningen for denne Sum kan lade sig udføre, ligesom jeg ikke heller nærer ret megen Tvivl om, at den ogsaa paa denne Maade vil blive udført under den givne Forudsætning. For saa vidt kan man altsaa, saglig set, fra Statskassens og et rent økonomisk Standpunkt set, ikke være utilfreds med det Resultat, som nu foreligger; men da det foreliggende Lovforslag jo ganske sikkert i sin Affattelse ikke tilligter

et saadant Resultat, og da det tilmed medfører det Resultat, der for Viborg By og Viborg Bys Omegn efter min Formenting er det allerheldigste, som naas kunde, skal jeg tillade mig at sige, at jeg vil stemme mod Lovforslagets endelige Vedtagelse.

Ordføreren (Rump): Jeg skal tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger. Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, udtalte en Forventning om, at vi vilde saa Lovforslaget at se senere. Han stod i den Formenting, at det andet Ting ikke vil slutte sig til Landstingets Vedtagelse, og altsaa vil ændre Lovforslaget, i hvilket Tilfælde det atter her vil komme til eneste Behandling. Jeg vil sige, at jeg nærer Haab om det modsatte. Jeg haaber, at vi maa have set dette Lovforslag nu for sidste Gang, og jeg synes, at et saadant Haab ikke er uberettiget. Sagen er, at der ved dette Lovforslag er 2 Forhold, som maa holdes ude fra hinanden, det ene er Udvidelsen, det andet er Flytningen. Allerede for 6—7 Aar siden forelaa Spørgsmaal om Udvidelse af Viborg Station, hvilket gav sig Udslag ved, at der i 2 Aar efter hinanden blev optaget paa Finansloven et Beløb af 200,000 Kr. til Udvidelsen. Den blev imidlertid stillet i Bero af Hensyn til Nalestrubanens Tilslutning, og derefter er Spørgsmaalet optaget paa ny. Det er givet i mange Aar, og dobbelt givet nu, at en Udvidelse skal finde Sted, det er noget, som begge Ting ere enige om, dette Ting har dertil bevilget de fornødne Penge. — Et derfra forfæstligt Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Jærnbanestationens Flytning. Den har den ene Lovgivningsfaktor, Kongen, gennem Regeringen anset for ikke at være nødvendig, og dertil har dette Ting sluttet sig, idet det ogsaa holder paa Udvidelse og ikke paa Flytning. Saa turde det dog ikke være et forskængeligt Haab, at den tredje Faktor, som mener, at det er det hensigtsmæssigste at flytte, giver efter, naar de andre Faktorer ikke ville gaa ind derpaa, men ville blive staaende ved Udvidelsen. Derpaa bygger jeg Haabet om, at vi ikke mere skulle saa dette Lovforslag at se, saa meget mere som det jo hører til den Slags Lovforslag, som ikke egne sig til at komme i Fællesudvalg, fordi der kun kan være Tale om et Enten-Eller. Jeg tvivler ikke paa, at Landstinget, hvis vi maatte saa det tilbage, vil holde paa sin Afstemning, thi jeg ser ikke, hvorledes Landstinget kunde forandre sin Opfattelse i saa Henseende, i alt Fald haaber jeg det ikke. Hvad der vil ske, hvis denne Eventualitet indtræffer, at Lovforslaget ikke vedtages, skal jeg ikke indlade mig paa, det